uitgebreide kennis, vooral voor het groot-bedrijf, den leider van een fabriek, van het grootste nut. De leerlingen ontvangen behalve practische, ook theoretische opleiding, zooals het prospectus van het onderwijs aangeeft. Zoo is ook het Station voor Maalderij en Bakkerij een van die instellingen, bij het groote publiek weinig bekend, doch van een nuttige werkzaamheid voor de gemeenschap. V.

IN EEN ANDER LICHT

:: DOOR CISSY VAN MARXVELDT ::

Langzaam zeurde zijn stem voort over de orders, die dien dag waren binnengekomen ; de meeste had hij kunnen uitvoeren, een paar moesten blijven liggen. Hun fietsen gleden naast elkaar over den harden weg. — Om hen was de pracht van een zomeravond.

Ze hoorde vaag zijn eentonige stem beweren. Soms dacht ze even kriegel, hoe hij toch elk moment van zijn onderwerp afdwaalde, zich begevend op tallooze zijpaadjes, om dan met een : „O ja, waar had ik het ook weer over," tot zijn uitgangspunt terug te keeren.

Maar meest keek ze uit over de landen, die zich rechts van den weg uitstrekten, wijde, vredige, groene weilanden. Of ze tuurde over het water, waarlangs wherries geroeid werden met forsche, krachtige slagen, waarover een slanke, spitse skiff voortschoot. Motorbootjes zoemden gonzend voorbij. En de wherries en de skiffs en een enkele kano in de verte, dansten licht en vlug op en neer in de deining, die achter de motorbooten aangolfde.

„Nu morgen — ja laat eens kijken — zou ik het morgen kunnen bijbrengen — 't is zoo druk tegenwoordig en Haverland is er morgen ook niet. IJverige man die Haverland, ik kan hem alles toevertrouwen, maar wat ik zeggen wou. . ."

„O, wat een zalige deining," zei ze ; haar stem klonk hoog en helder tegen zijn saaie zeurstem in.

„Een wat ?" vroeg hij verwonderd, niet direct in haar gedachten verplaatst.

„Die deining daar," ze wees op het water. „Zie je die wherries op en neer hopsen ? Eenig."

„Wat ik zeggen wou," begon hij weer te betoogen. „Ik bedoel. . ."

„O zeg het maar niet," verzocht ze. Het klonk vinnig een beetje, en hij voelde zich wat beleedigd. Drukte stijf zijn lippen op elkaar en zweeg. Maar nu dartelde haar vroolijk geluid om hem heen — het waren wel kinderlijke opmerkingen, die ze maakte, en hij vond ze wat onbeduidend — maar ze was zelf ook nog zoo'n groot kind eigenlijk, dacht hij — het was maar goed, dat hij wat ernstiger en bezadigder was.

„O Jan, ik zie jou op zoo'n ding zitten. Skiff heet het hè ? Zou je durven ?" Ze draaide zich om op haar fiets, keek een lenigen, forschen roeier na. „Echt om er af te vallen. Toe, je moest eigenlijk ook gaan roeien." De grappige onlogica van die twee zinnetjes trof hem niet. „Ja, maar dan moet je ook kunnen zwemmen," zei hij.„En je weet. . . ."

„O nee, dat kun je niet." Er klonk teleurstelling in haar stem, en ze schokte even met haar schouders, alsof ze iets van zich schudde, wat niet prettig was.

Maar van verre klonk muziek, en al weer afgeleid, begon ze te neuriën. Af en toe tinkelde ze zacht haar fietsbel mee op de maat van de muziek. Muziek deed haar altijd goed, fleurde haar op, als ze triest was. Zelfs een schor straatorgel kon haar in een tevreden stemming brengen.

Bij de uitspanning, die aan het water gelegen was, rumoerde het druk van fietsers en roeiers en wandelaars. — Een paar auto's stonden aan den kant van den weg, vroolijke japonnetjes lichtten overal, de muziek speelde lustige operette-wijsjes, lampions straalden rood en goudgeel en oranje — het geheel was als een feest middenin een stil dorp. Ze stapten ook af, zochten een tafeltje in den tuin. Maar eerst liep hij behoedzaam met de fietsen aan zijn hand rond om er een goed plaatsje voor te vinden. „Zet ze maar ergens neer," zei ze onverschillig. „Ze stelen hier niet."

„Je kunt toch nooit weten," en terwijl zij al zat, en zich omvangen voelde door de levenslust, die om haar heen klaterde, duwde hij de fietsen door het grint, turend naar een geschikte bergplaats. Hij bleef lang weg. Ze merkte het niet eens. Onder de tafel trappelde haar voet de wijsjes mee, terwijl ze keek naar een boot, die pas aangekomen was. Twee heeren sprongen eruit, en dan hielpen ze twee meisjes uitstappen, waarvan de een direct jolig een paar danspassen maakte aan den wegkant. De meisjes hadden lichte jersey's aan, de één een lichtblauw, de ander een rose; fleurig stonden ze op de witte japonnetjes. „Wat een eenig stel," dacht ze. Ze kwamen dicht bij haar te zitten, iets voor haar, zoodat ze ongestoord kon blijven kijken. Dat eene meisje was een schatje. Wat een prachthaar. Heerlijk zoo zonder hoed. Ze ving schertsende woorden op. Plagerijtjes vlogen over en weer. „Je was straks maar wat bang Loukie," zei de eene jonge man. „Zag je het ook Job ? Toen die stoomboot voorbijging ?"

„Ja," zei Job. „ze zag spièrwit."

Het meisje lachte. „Hoe kàn het ! Bij twee zulke ridders zonder vrees of blaam."

„Nee, 't pleit niet voor jullie," zei het andere meisje, te schoppen, een sigaret te gaan rooken, of een hupsch wijsje mee te fluiten — alleen om zijn zelfgenoegzame bedaardheid verstoord te zien. Maar ze zei : „Ik ga in 't vervolg altijd zonder hoed fietsen."

„Ja, maar dan gaat je haar zoo in de war zitten. Het zit toch al zoo gauw slordig."

Als eenig antwoord gooide ze haar panama op den stoel naast zich, streek met beide handen door heur haar, zoodat het als een vroolijke, wilde krans om haar hoofd deinde. „Ziezoo," zei ze, alsof die beweging haar goed gedaan had. „En daar komt de thee."

Hij bedacht, dat ze den laatsten tijd toch wel wat erg rebelsch werd. Ze was nog wel jong, pàs twintig, maar daarom behoefde ze toch niet altijd zulke kinderachtige streken uit te halen. Nu weer met dat haar. Hij ergerde zich aan den woesten nimbus om haar hoofd. Maar geen notitie van nemen, dat was het beste. Gewoon doorvertellen van zijn zaken, van een nieuwe connectie. En zijn stem lijsde door den mooien zomeravond in droog, zakelijk gezeur. Ze dronk haar thee, knikte alleen maar af en toe, wanneer hij even zweeg. Onderwijl keek ze nog steeds naar het frissche groepje van vier, dat zoo dicht bij hen zat, en waarvan ze zich zoo onmetelijk ver af gevoelde.

„Hè," zei het eene meisje, en ze zwaaide de ceintuur van haar jersey, waarvan de lange einden opzij afvielen, wild heen en weer, „ik zou wel willen dànsen."

„Nou vooruit dan maar," inviteerden de anderen. „Wat krijgen we ? Een geïmproviseerde Zomernachtdroom ? Een Zigeunerdans ? Een nigger-step ? Een. . . ."

„O ja, iets wilds, met tamboerijn of castagnetten." Ze maakte de beweging erbij met haar vingers, haar voeten schuifelden over het grint.

Jan, opmerkzaam gemaakt, brak even zijn betoog af. „Wat stellen die zich aan," zei hij nuchter. Toen wenkte hij den kellner, en ze ergerde zich aan de kleine fooi, die hij gaf.

Langs het water weer fietsten ze naar huis. Hier en daar schemerden aan den overkant flauwe lichtjes, als kleine, bleeke sterren. Het waren de lampions van de bootjes, die stil lagen aan den oever. Af en toe klonk een heldere zangstem over het wijde rustige water, of de tonen van een guitaar of mandoline zongen klagend door de avondstilte.

Ze reden een wherry voorbij, die, alom met lampions behangen, een klein vuurscheepje leek. Het geplons van riemen kwam regelmatig tot hen. Ze hoorden zeggen: „Kom vooruit Bob, zing eens wat." Ze ging wat langzamer rijden om niets te verliezen van het lied, dat gezongen zou worden. En toen ze de eerste tonen hoorde van den hoogen, zuiveren tenor, die klonken als een jubel van geluk, die schalden, dartelden, schaterden over het water, als één groote verheerlijking van het jong-zijn, toen voelde ze snelle tranen over haar gezichtje vloeien.

Maar Jan's verwonderde vraag bij een mal, hoog snikje, dat ze niet bedwingen kon : „Wat is er Martha ? Huil je ?" weerde ze af met een wrevelig: „Nee, ik lachte."

Dien nacht lag ze lang wakker. Waarom had ze zich met Jan verloofd ? Omdat het prettig was een gladden ring te dragen aan haar linkerhand — omdat het interessant was te weten, dat vroegere schoolvriendinnen zouden zeggen: „Heb je het al gehoord ? Martha van Gilse is ook geëngageerd." — Omdat hij een goede positie had — omdat hij zoo flink en zoo degelijk was, zooals haar vader zei. O, als hij maar een greintje minder degelijk, en een beetje meèr mensch was, dan zou het nog wel gaan. Maar nu. . . . Ze bleef in het donker liggen staren — ze zag zichzelf in een ander licht — ze zag zichzelf los van het alledaagsche, waarin ze leefde als een gewoon, berekenend meisje, dat trouwde om getrouwd te willen zijn. Ze moest het afmaken, morgen, nee, nù nog, ze kon opstaan en hem een briefje schrijven, haar gedachten waren zoo helder en klaar. Dan zou ze het morgen direct laten wegbrengen. Maar ze bleef liggen — en opeens doorleefde ze weer, wat ze gevoeld had bij het hooren van die rijke, volle stem, die als een klaroen over het water geschald had. . . .

* * *

Den volgenden morgen schreef ze niet het briefje, dat ze had willen schrijven. Ze leunde in de vensterbank en keek

(Zie vervolg op pag. 10)

Nu de eerste mooiweers-dagen gekomen zijn. . . .